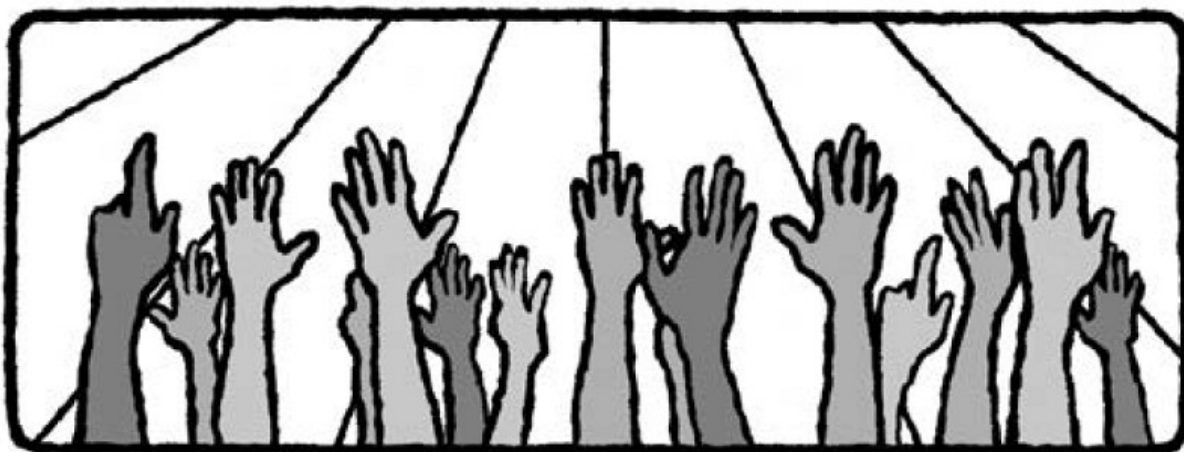

Никога неугасващо ПОКЛОНЕНИЕ

Събота следобед

За изучаване през седмицата: Псалом 134; Исаия 42:10-12; Откровение 14:3; Псалом 15; Псалом 96; Откровение 14:6-12; Йоан 4:23, 24.

Стих за запаметяване: „Ще пея на Господа, докато съм жив; ще славословя моя Бог, докато съществувам“ (Псалми 104:33).

С израстването на нашата опитност с Божията благодат и сила ние сме подтикнати да запитаме заедно с псалмиста: „Какво да въздам на Господа за всичките Му благодеяния към мен?“ (Псалми 116:12). Неизбежният отговор е човек да посвети живота си на верността към Бога.

В Псалмите Израил не е просто народ, а „голямото събрание“ (Псалми 22:22, 25; Псалми 35:18). Това разкрива основното призвание на народа да хвали Бога и да свидетелства за Него пред околните народи, защото Господ иска целият свят да се присъедини към народа Му в поклонението. Господният народ

се идентифицира с праведните, които се покланят на Господа и чиято надежда е в Него и в любовта Му.

Прославянето на Господа в събранието се възприема като съвършено поклонение. Това не означава, че молитвата и хвалението на отделния човек в Израил придобиват второстепенно значение. Точно обратното, личното поклонение пред Бога подхранва общностното поклонение с обновена хвала (Псалми 22:22, 25), докато на свой ред индивидуалното поклонение разкрива своя най-пълен потенциал в тясна връзка с общността. Общността на богомолците се нарича още „събрание на праведните“ (Псалми 111:1). Праведните познават Бога (Псалми 36:10) и са познати от Господа (Псалми 37:18) и това преживяване прониква във всеки аспект от тяхното съществуване.

* Проучете урока от тази седмица, за да се подготвите за съботата, 23 март.

Издигнете ръцете си в светилището

Прочетете Псалом 134. Къде се принася поклонението тук?
Какъв е резултатът от поклонието пред Господа?

Псалом 134 припомня свещеническото благословение на Аарон от Числа 6:24-26 (също Псалм и 67:1) и подчертава благословието като основен принцип и резултат от взаимоотношенията между Бога и Израил. Хората благославят Бога в светилището и Той благославя народа Си от Сион. Благословенията обхващат целия живот, защото Господ е Създателят на небето и земята. Споменаването на Сион като място на специални божествени благословения изтъква заветната връзка на Господа с Неговия народ. Следователно в рамките на завета на благодатта Израил упражнява привилегията да благославя Господа и бива благословен от Него.

Прочетете Псалм и 18:1; Псалми 36:1; Псалми 113:1; Псалми 134:1, 2 и Псалм и 135:1, 2. Как ту к са описани богомолците?

Псалмите често описват богомолците като слуги на Господа. Фразата „които престояват нощем в дома Господен“ (Псалми 134:1) вероятно препраща към нощната стража на левитите (1 Летописи 9:23-27) или към хвалението, принасяно на Бога от левитите и денем, и нощем (1 Летописи 9:33).

Тъй като израилтяните се покланят на невидимия Бог, Който не може да бъде представен под формата на каквото и да било изображение, светилището служи за отразяване на славата Господна и осигурява безопасна среда, в която грешните хора могат да се доближат до своя свят Цар. Тази среща е по инициатива на самия Господ и се ръководи от Неговите постановления и укази.

„При Когото, като идвате като при жив камък, отхвърлен от човеците, но от Бога избран и скъпоценен, и вие като живи камъни се съграждате в духовен дом, за да станете свято свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исус Христос“ (1 Петър 2:4, 5). Това, което виждаме тук, по думите на Петър, е новозаветен израз на същите идеи, представени в тези псалми, че Божият народ, сега свято свещенство, принася хвала и благодарност на своя Господ Исус Христос, на своя Създател и Изкупител, за всички добри неща, които Той е извършил за тях.

Като новозаветни вярващи ние също имаме свещеническа роля, тъй като сме призвани да предадем благата вест на евангелието на света. Кои са най-ефективните начини, по които можем да го направим?

Пейте на Господа нова песен

Прочетете Псалми 33:3; Псалми 40:3; Псалми 96:1; Псалми 98:1; Псалми 144:9 и Псалми 149:1. Кой е общият мотив в тези текстове?

Псалмите призовават хората да пеят „нова песен“. Коя е „новата песен“ тук? Причината за „новата песен“ е новото признание за величието и суверенитета на Господа над света и благодарността за Неговата грижа и спасение като Създател и Съдия на земята. Освобождението от врагове и от смъртта и специалното Божие благоволение към Израил са някои от личните мотиви да пеем „нова песен“. Макар че други песни също възхваляват Господа за Неговата любяща милост и чудеса, „новата песен“ е специална песен, изразяваща наново разпадената радост и обещание за подновена преданост към Бога. Новото преживяване на божественото избавление вдъхновява хората да признаят Господа за свой Създател и Цар. Общите теми в Псалмите, които разказват за „новата песен“, са доверието в Бога, възхвалата на Неговите чудесни дела и избавление от страданието, освен всички останали неща.

Прочетете Исаия 42:10-12; Откровение 5:9 и Откровение 14:3. Какво заключение можем да направим от тези библейски текстове за „новата песен“?

Божият народ Израил е описан с нежни думи като „народ, който Му е близък“ (Псалми 148:14), което означава, че от цялото творение Израил има най-специалния статут и следователно е най-задължен и привилегирован да хвали Бога. По този начин Библията насърчава вярващите от всички поколения да пеят новата песен в прослава на своя Изкупител, която носи тяхното уникално свидетелство за спасение чрез кръвта на Агнето. „Новата песен“ може да описва нова песен, която никой не е чувал преди – песен, която отбелязва ярко преживяване на Божията благодат в живота на човека. „Новата песен“ може също да изразява надежда, като в този случай новостта на песента се изразява в очакване на уникалното, безпрецедентно преживяване на Божието величие в бъдещето. Истинското поклонение надхвърля жертвите и приносите и отразява живата връзка с Бога, която винаги е свежа и динамична. В известен смисъл може просто да се каже, че „новата песен“ е нов израз, дори всеки ден, на нашата любов и признателност за извършеното от Бога за нас.

Размишлявайте върху Божиите благословения в живота си. Ако трябва да изпеете нова песен, каква би била тя?

Господи, кой ще обитава в Твоя шатър?

Прочетете Псалом 15. Кой са хората, достойни да се покланят в Божието присъствие?

Отговорът, даден в този псалом, е обобщение на изискванията, вече посочени в Божия закон и пророците: онези, чиито действия („върши правда“) и характер („в сърцето си“) (вж. Второзаконие 6:5; Михей 6:6-8) отразяват Бога. Светилището е свято място и всичко в него, включително свещениците, е осветено. Следователно светостта е задължително изискване за влизане в Божието присъствие. Светостта на Израил би трябвало да е всеобхватна, обединяваща поклонението с етиката и упражнявана във всички аспекти на живота. Законът е даден на Божия народ, за да им позволи да постигнат най-големия си потенциал, т.е. да живеят като царство от свещеници. Царското свещенство включва живот на святост в присъствието на Бога и занасяне на заветните благословения на другите народи.

Прочетете Псалми 24:3-6 и Псалми 101:1-3. Какво означава да сте святи?

„Непорочното сърце“ е най-великото качество на поклонника пред Бога. Еврейската дума tamim, „непорочен“, предава идеята за „завършеност“ и „цялост“. „Непорочната“ лоза е цяла, невредима и здрава (Йезекиил 15:5). Животните, принесени в жертва, трябва да бъдат tamim, или без недостатък (Левит 22:21-24). „Непорочната“ реч е напълно истинна (Йов 36:4). Следователно „непорочното сърце“ е „чисто сърце“ (Псалми 24:4) или сърце на истинност (Псалми 15:2). То търси Бога (Псалми 24:6) и се възстановява чрез Божието опрощение (Псалми 51:2-10). Безукорният живот произтича от признаването на Божията благодат и Неговата праведност. Божествената благодат вдъхновява и дава възможност на Божиите служители да живеят в страх от Господа, което означава да живеят в безпрепятствено общение с Бога и в покорство на Неговото Слово. Свидетелството за посветен и благочестив живот принася слава на Бога, а не на самата личност. Забележете, че повечето изисквания в Псалом 15 са дадени в отрицателен смисъл (Псалми 15:3-5). Тук не става въпрос да спечелим Божието благоволение, а да отбягваме нещата, които биха ни отделили от Бога.

Как можем да направим съзнателни избори, за да избегнем нещата, които ни отдалечават от Бога? Кой са някои от тези неща и как можем да избегнем извършването им?

Възвестявайте между народите славата Му

Прочетете Псалом 96. Кой множество аспекти на поклонението са споменати в този псалом?

Поклонението включва пеене на Господа (Псалми 96:1, 2), благославяне на името Му (Псалми 96:2), прогласяване на Неговата благодетелност и величие (Псалми 96:3, 4) и принасяне на приноси в храма Му (Псалми 96:8). В допълнение към тези познати елементи на поклонението Псалом 96 подчертава един не толкова очевиден негов аспект, т.е. евангелското измерение на прогласяването на Господното царство пред другите народи (Псалми 96:2, 3, 10).

И все пак пеенето, прославянето, принасянето на приноси и прогласяването на евангелието не са отделни действия, а различни изрази на поклонението. Прогласяването на Божието спасение на всички народи придава същност на прославянето и съдържание на поклонението. Забележете как причините за поклонение съвпадат с вестта, прогласена на другите народи: „защото Господ е велик“ (Псалми 96:4), „защото всички богове на племената са нищожества; а Йехова е направил небесата“ (Псалми 96:5), „Господ царува“ (Псалми 96:10) и „защото иде да съди земята“ (Псалми 96:13). По този начин целта на евангелизирането е да обедини Божия народ с други народи и в крайна сметка цялото творение в поклонение пред Господа (Псалми 96:11-13).

Поклонението произтича от вътрешното осъзнаване кой е Господ, тоест Създател, Цар и Съдия (Псалми 96:5, 10, 13). Така то включва припомняне на Божиите минали действия

(Сътворението), празнуване на Неговите настоящи чудеса (Божие поддържане на света и Неговото настоящо царуване) и очакване на Неговите бъдещи дела (съда в края на времето и нов живот в новото небе и земя).

Съдът в Псалмите означава възстановяване на божествения ред на мир, справедливост и благополучие в един свят, който в момента е обременен от несправедливост и страдание. Следователно цялата земя се радва в очакване на Божия съд (Псалми 96:10-13; Псалми 98:4-9). Фактът, че Господ е праведен Съдия, трябва допълнително да мотивира хората да Му се покланят в святост и да „треперят“ и би трябвало да ги предупреди да не гледат лековато на поклонението (Псалми 96:9). То включва както огромна радост и увереност (Псалми 96:1, 2, 11-13), така и свята боязливост и благоговение (Псалми 96:4, 9).

Универсалният призив на Псалом 96 за поклонение пред Създателя и Съдията намира отражение в последното Божие прогласяване на евангелието по света, Тройната ангелска вест от Откровение 14:6-12. В много отношения псалмът като че ли включва тази вест за последното време: сътворение, спасение („вечно благовестие“), поклонение и съд. Всичко е там.

Сравнете този псалом с Тройната ангелска вест (Откровение 14:6-12). По какъв начин той учи на същите основни истини като вестта за последното време, която трябва да прогласим на света?

Когато Бог не благоволи в жертви и приноси

Прочетете Псалми 40:6-8; Псалми 50:7-23 и Псалми 51:16-19. За какъв важен проблем се говори в тези стихове? Защо Бог не благоволи в жертвите, които е определил в Словото Си (Изход 20:24)?

Също като пророците, псалмистите осъждат различни злоупотреби с поклонението. Основната им идея в тези стихове не е отвращението на Господа към жертвите и празниците на Израил, а причините за това отвращение: фаталната дистанция между поклонението и духовността.

Бог не изобличава Своя народ за техните жертви и всеизгарания, а за тяхното нечестие и несправедливост, които извършват в личния си живот (Псалми 50:8, 17-21). Псалмите не проповядват срещу жертвите и поклонението, а срещу суетните жертви и празното поклонение, демонстрирани в неправедността на тези богомолци.

Когато единството между външния израз на поклонението и правилната вътрешна мотивация за поклонение се разпадне, ритуалите обикновено стават по-важни сами по себе си, отколкото действителното преживяване на приближаването до Бога. Тоест формите на поклонение се превръщат в самоцел, за разлика от Бога, към Когото трябва да сочат тези ритуали и да Го разкриват.

Прочетете Йоан 4:23, 24. Каква идея изтъква тук Исус, съвпадаща точно с това, за което предупреждават псалмите в днешния урок?

Само жертвите не са достатъчни. Каква полза от тези жертви, ако сърцата на онези, които ги принасят, не са изпълнени с покаяние, вяра и скръб за греха? Само когато са придружени от покаяние и искрена благодарност, жертвите от телци биха могли да угодят на Бога като „жертви на правда“ (Псалми 51:19; вж. също Псалм и 50:14). Цитирайки Исаия, Исус го изразява така: Тези хора се приближават до Мене с устата си и Ме почитат с устните си; но сърцето им стои далеч от Мен “ (Мат ей 15:8). Проблемите, които виждат псалмистите, са същите, с които Исус се сблъсква при някои хора, особено с водачите по време на Своето земно служение.

Как можем да сме сигурни, че ние като адвентисти, с цялата тази светлина и знание, няма да попаднем в капана на възгледа, че просто то познаване на истината и извършването на съответните ритуали на истината е достатъчно?

Разширено изучаване: Прочетете главата „Как да се молим“ от кн. „Призив за отделяне“ на Елън Уайт.

В центъра на поклонението стои нуждата от покаяние, истинско такова: „Покаянието включва скръб за греха и отказване от него. Не можем да се избавим от греха, докато не видим гибелната му същност; докато не се отречем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота.

Много хора не успяват да разберат истинското естество на покаянието. Те съжаляват, че са съгрешили, и дори правят една външна реформа, понеже се боят, че вършенето на зло ще докара страдания на самите тях. Но това не е покаяние в библейския смисъл на думата. Те оплакват по-скоро страданието, отколкото греха. Такава бе и скръбта на Исав, когато видя, че първородството е завинаги изгубено за него. Валаам, ужасен от ангела, който стоеше на пътя му с изтеглен меч, призна вината си, уплашен за своя живот; но нямаше никакво истинско разкаяние за греха, никаква истинска промяна на намеренията, нито отвращение от злото. След като предаде своя Господ, Юда Искариотски възкликна: „Съгреших, че предадох невинна кръв“ (Матей 27:4)“ (Уайт, Е. Пътят към Христос. Стр. 22, 23 – англ. изд.).

„Макар да не живее в ръкотворни храмове, Бог почита с присъствието Си събранията на Своите люде. Обещал е, че когато се съберат, за да го потърсят, да признаят греховете си и да се молят един за друг, Той ще се срещне с тях чрез Светия Дух. Но събралите се да Му се поклонят трябва да отстранят от себе си всяка злина. Ако не се покланят в дух и истина и в красота на святост, от събирането им няма никаква полза. За такива хора Господ казва: „Тия люде се приближават при Мене с устата си и Ме почитат с устните си, но сърцето им далеч отстои от Мене. Обаче напразно ми се кланят (...)“ (Матей 15:8, 9) Тези, които се покланят на Бога, трябва да Му се покланят „с дух и истина, защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му“ (Йоан 4:23)“ (Уайт, Е. Пророци и царе. Стр. 50 – англ. изд.).

Въпроси за разискване:

- 1. Ко й е най-гол ем ият прино с на поклонника към Бога (Псалми 40:6-10; Римляни 12:1, 2)?**
- 2. Как са свързани личното и колективното богослужение? Защо наистина се нуждаем и от двете? Как всяко от тях подобрява другото?**
- 3. Много хора смятат, че поклонението се изчерпва само с молитва, пеене на духовни песни и изучаване на Библията и духовна литература. Въпреки че тези дейности са от съществено значение за поклонението, то ограничавали ли се само до тях? Дайте някои примери за други форми на поклонение.**
- 4. Елън Уайт пише: „ Не би трябвало да чувстваме служенето си за Него като затормозяващо сърцето, тежко занимание. За теб трябва да е удоволствие да се покланяш на Бога и да вземаш участие в делото Му” (Уайт, Е. Пътят към Христос. Стр. 103 – англ. изд.). Как би могло поклонението на Господ а да се превърне в удоволствие?**

Тази събота, 23.03.2024 г., ще се молим за църкви „Балчик“ и „Белослав“.